

RENDSZERES PROGRAMJAINK

Vecsésen minden vasárnap 10 órakor istentisztelet

- a hónap első vasárnapján úrvacsoraosztás, a hónap második vasárnapján családi istentisztelet
- csütörtökön 10 órakor bibliaóra

Gyálon a hónap 1. és 3. vasárnapján ½ 3-kor istentisztelet

- a hónap harmadik vasárnapján úrvacsoraosztás
- kedden 3 órakor bibliaóra

A gyáli gyülekezeti alkalmakat a Zrínyi utcai református imateremben tartjuk.

Üllőn a hónap 1. vasárnapján 4 órakor istentisztelet

Az üllői alkalmainkat a Kossuth utcai református templomban tartjuk.

Gyermek- és ifjúsági alkalmak

A gyerekeknek az iskolákban heti rendszerességgel tartunk **hittanórát**.

A már megkonfirmált fiatalokat **ifjúsági hétvégére** várjuk minden hónap második hétvégéjén Vecsésen. Szombaton 3-4 óra körül kezdünk, este együtt vacsorázunk, és vasárnap 10 órakor a gitáros családi istentisztelettel fejezzük be a programot, ahol a fiatalok szolgálnak énekkel, imádsággal, igeolvasással.

Konfirmációi óráinkat péntekenként tartjuk.

ÜNNEPI ALKALMAINK

Nagyhét hétfőn, kedden, szerdán este 6 órakor evangelizációs alkalmak református testvéreinkkel együtt

Nagycsütörtök este 6 órakor úrvacsorai istentisztelet

Nagypéntek reggel 10 órakor istentisztelet passióolvasással, úrvacsoraosztással, majd este 6 órakor esti elcsendesedés

Húsvétvasárnap 10 órakor istentisztelet úrvacsoraosztással

- ½ 3-kor istentisztelet úrvacsoraosztással Gyálon
- 4 órakor istentisztelet úrvacsoraosztással Üllőn

Húsvéthétfőn 10 órakor istentisztelet úrvacsoraosztással

NYÁRI TÁBOROK

Gyermek- és ifjúsági tábor június 27. – július 2. Badacsonylábdihegyen

Napközi tábor augusztus 1-6.

Várjuk a jelentkezéseket!

VELE

A Vecsési Evangélikus Egyházközség Lapja

II. évf. 1. szám

2011. húsvét

INGYEN KEGYELEM

Húsvéti üzenet

„Az Emberfia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.” (Mt20,28)

Beütöm az internetes keresőbe az ingyen szót. A gép 8 millió találatot ad ki a másodperc töredéke alatt. Nem hiszek a szememnek. Ingyen termékminta, ingyen „cuccok”, játékok, letöltések, ingyen tévécsatorna, ingyen...

Beállunk a sorba mi, evangélikusok is. INGYEN KEGYELEM, INGYEN ÜDVÖSSÉG – hirdetjük.

Voltam egyszer egy civil szervezetek fejlesztéséről szóló konferencián. Az egész képzésből a legélesebben az ragadott meg, hogy az egyik előadó többször is hangsúlyozta, hogy jegyezzük meg jól, nincs semmi ingyen. Attól még, hogy egy egyesületben, alapítványban valaki önként dolgozik, bizony felajánlja vele az idejét, az energiáját, a kezét, az eszét, a tudását, a személyiségét. Az előadó arról beszélt, hogy ez számszerűleg is kifejezhető, pénzben is megfogalmazható érték. Azóta tudom, hogy semmi, amit úgy hirdetnek meg, hogy ingyen adják, nincs ingyen. Emberek munkája, anyagköltség, szellemi tudás és sok minden más van mögötte, amiért valaki megfizette az árat.

Nagypéntek számomra a legkedvesebb ünnep. Tudom, hogy szomorú, hiszen éppen egy embernek, Isten fiának, mi több Istennek a halálát ünnepeljük ekkor. Nem tudom a nagypénteki istentiszteleten meghatódás nélkül felolvasni a passiót, a szenvedéstörténetet. Némelyik résznel könny fakad a szememben, elcsuklik a hangom, pedig kívülről tudom a mondatokat. Igen, meghat, hogy Jézus életét adta értem.

Magam előtt látom a Gecsemáné kertben imádkozó, tusakodó Jézust, aki tudja, hogy a kereszthalál a legfájdalmasabb vég, éppen ezért gyötrődik. Talán latolgatja is magában a lehetőségeket, hátha van más mód az ember megmentésére, hátha észrevesszük isteni életáldozat nélkül is, hogy mennyire szeret bennünket Isten. Hátha...

Jézus mégis kimondja az engedelmség legfőbb mondatát: legyen meg a te akaratod, Atyám.

Ő az én ingyen kegyelemem, üdvösségem ára. Ami nekem ingyen van, azért Jézus a legértékesebbet adta. Az életét áldozta fel.

Azt szokták mondani, hogy amit ingyen kapunk, azt nem szoktuk megbecsülni. Jó, ha már egy gyermeket is úgy nevelünk, hogy dolgozzon meg azért, amit kap, mert nem lesz érték számára az, ami az ölébe hullik.

A kegyelem, az üdvösség az ölünkbe hullik. Nem dolgozunk meg érte, nem kerül semminkbe se. Még sincs ingyen. Jézus az életet adta érte. Jézus azért jött, hogy életét adja váltságul sokakért. Érted és értem. Mindannyiunkért.

*Heinemann Ildikó
lelkész*

ÖRDÖG ÉS ANGYAL

Beszámoló a farsangi mulatságról

A templomi farsang nagyon jól sikerült; annak, aki ezt a programot választotta, szórakoztató és izgalmas versenyekkel, feladatokkal telt a délutánja. Először Ildikó tartott áhítatot, amit imádkozás követett. Aztán a várva-várt csokievő verseny következett! Asztalhoz ültek a versenyzők korosztályonként beosztva. A feladat az volt, hogy a minél előbb el kellett fogyasztani a tányérból az XL-es Balaton szeletet. Csakhogy késsel-villával! Mindenki jól mulatott a versenyzők igyekezetén. Ezt a versenyszámot követte a „jelmezek harca”, amely során egyesével felvonultak a jobbnál jobb jelmezbe bújt versenyzők. Mindenki nagyon izgult, hogy vajon ki nyeri meg, mivel egy nagy torta volt az első díj. A versenyzők tekintélyes zsűri előtt

vonultak fel, aminek tagjai azonnal pontoztak is – a templomi énekszámtáblákat felmutatva. A vendégek pedig hatalmas tapssal és éljenzéssel dicsérték a versenyzőket. A zsűrinek nehéz dolga lehetett, hiszen nemcsak hercegnő, hippi, boszorkány, kalóz, dongó, indiánok és focisták jelentek meg a színen, hanem itt volt maga az ördög, de – szerencsére – egy angyal is! Az első helyen egy nagyon helyes bohóc végzett, a második helyezettek pedig a – nagyon egyedi ötlettel előálló – sziámi testvérnek öltözött lányok lettek. Az eredményhirdetés után szabadon beszélgethettünk, ameddig a háromtagú zsűri a házilag készített finomabbnál finomabb süteményeket kóstolta meg és pontozta. A sütisütő verseny nyertes darabjából szerencsére mindenkinek jutott, mindenki meg volt elégedve az eredménnyel. A délutánt tombolahúzással folytattuk. Zárásképpen együtt imádkoztunk, és a közös rendrakás után a jövőbeni jelmezterveket fontolgatva búcsúztunk egymástól.

*Pintér Gabriella
ifis*

A JÉZUS FELÉ VEZETŐ ÚTON Gondolatok a böjtről

A húsvét előtti időben szükségét érezzük annak, hogy tavaszi nagytakarítást tartsunk. Jó, hogy ezt megtanultuk, megszoktuk, átvettük szüleinktől. Csodálatos érzés, amikor tiszta az ablak, a függöny, ragyog a parketta, csillog a tükör, a vitrin üvege. Magam is tudom, hogy teljesen más lelkiállapotban vagyok akkor, ha körülöttem tisztaság, rend van, mint amikor szanaszét hagyom a sietségben a holmijaimat, vagy ha por lepi el a szekrényt. Sokszor persze a lelkiállapot tükre is külső rendünk, külső tisztaságunk.

Nemcsak a nagytakarításra törekszünk tavasszal sokan, hanem a testünkre is több figyelmet fordítunk azzal, hogy egy nekünk tetsző tisztítókurát, méregtelenítést végzünk el, hogy szervezetünkben eltávozzanak a mérgek és salakanyagok.

Hitéletünkben ez az időszak a böjti idő. Kialakulása, hagyománya bibliai alapokon nyugszik. Jézus is negyven napot böjtölt a pusztában, mielőtt elkezdte nyilvános működését. A böjti időben a

vallásos emberek sokasága követi Jézus példáját, és szándékosan tartózkodik az evéstől vagy az ivástól. A korai keresztények a böjti időszakról függetlenül böjtöltek heti egy-két napot. John Wesleyről, a methodista mozgalom elindítójáról jegyezték fel, hogy csak azt szentelte fel lelkésznek, aki vállalta, hogy szerdán és pénteken böjtöl.

Jézus nagyon keményen feddi a korabeli vallásos életet, amikor arról szól, hogy a vezetők csak azért böjtölnek, hogy a nép lássa cselekedetüket. Hegyi beszédében számtalan figyelmeztetése így kezdődik: ne legyetek olyanok, mint a képmutatók. A böjt számára nem egyszerűen ételtől való tartózkodás, vagy méregtelenítő kúra, hanem a bűnbánat jele. Jézus arra kíváncsi, hogy milyen folyamatok zajlanak le a lelkemben, milyen a kapcsolat az én Istenemmel, Atyámmal, hogyan bánok az embertársammal, hogyan viszonyulok a teremtett világhoz.

A böjti időben olyan igék kerülnek elő gondolkodásunkban, amelyekben Jézus figyelmezteti a mindenkori tanítványt, hogy nem könnyű őt követni, mert az ő útja szembemegy a világ útjával. Az az út, amin ő jár, az nem a siker, gazdagság, hatalom, fogyasztás, gyűjtés, mások kihasználásának, az önzésnek az útja, hanem az adakozás, az áldozatvállalás, a felelősség, az együttérzés, az önzetlenség, az alázat útja. Böjtben jó kicsit többet a lelkünkre, lelkiismeretünkre figyelni, a belső hangunkra, az elrontott dolgokra, mulasztásainkra. Ha megkérdem magamtól, hogy biztos, hogy jó úton járok, biztos, hogy így kell élnem az életemet, ahogy most teszem, már elindult bennem valami. Így kezdődik minden: bűnbánattal, hogy utána rábízzam magam Jézusom tisztító cselekvésére, tudván, hogy semmilyen böjt és kúra nem tudja megtisztítani lelkemet, egyedül az én Uram képes erre. Ahogy a zsoltáros éneklő: Tiszta szívet teremts bennem Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem. Tisztíts meg izsóppal, és tiszta leszek, moss meg engem, és fehérebb leszek, mint a hó.

Heinemann Ildikó

PÉNZÜGYEINKRŐL TABUK NÉLKÜL

Presbiterünk tollából

Ülök a számítógép előtt, és megpróbálom elkezdni, a gondolataimat papírra vetni, de valahogy nem akar sikerülni. Kavarnak bennem az érzések. Úgy gondolom, bármit is írok, az olyan lesz gyülekezetünk fiatal, a kicsiny gyermekeknek kijáró féltő gondoskodással dédelgetett kiadványában, a VELE-ben, mint az elefánt a porcelánboltban. A húsvét csodálatos ünnepéhez kapcsolódva annyi nagyszerű gondolatot juttat el olvasóinak ez a kedves kiadvány, hogy azok gyöngyszemei között egyszerű, durva kavics lehet az, amit én szeretnék elmondani. Tépelődöm rajta, hogy szabad-e ezt egyáltalán. Azután rájövök, hogy nemcsak szabad, de egyenesen kell! Kell sok egyéb ok mellett azért is, hogy a VELE még nagyon sokszor vihesse gyöngyszemeit valamennyiünknek, és ne kelljen fiatalon az enyészet sorsára jutnia. Meg egyébként is! Én írtam le a címben, hogy „tabuk nélkül”, és máris a tabuk mögé bújnék. Pedig tudom, hogy ezzel a gyakorlattal egyszer s mindenkorra szakítanunk kell. Le kell vetkőzni azt a szemérmest – vagy talán pontosabb így: álszemérmest – amivel eddig az anyagi kérdéseket kezeltük. És hogy miért? A válasz egyszerű. Ha nem tesszük, akkor gyülekezetünk megszűnik létezni, és ehhez a legszorgosabb statiszták mi leszünk: mi, „szemérmesek”.

És akkor most néhány szót a komor tényekről. Sajnos már nem írhatom le, hogy a Vecsési Evangélikus Gyülekezetet az anyagi ellehetetlenülés fenyegeti, mert ez az állapot gyakorlatilag mára már megvalósult, és ezért egyedül és kizárólag mi, gyülekezeti tagok vagyunk a felelősek. Tudomásul kell vennünk, hogy a gyülekezet fenntartásának egyetlen anyagi forrása az, amit mi áldozunk erre a célra. (Azt hiszem, megint rajtakaptam magam egy csipet álszemérmest! Miért is írom azt, hogy „áldozunk”? A rezsinkre, étkezésünkre, kábeltelevízióra, internetre, telefonra, szórakozásra – és még hosszan sorolhatnám – áldozunk? Nem. Ezeket mind egyszerűen csak kifizetjük.) Tehát nekünk kell kifizetni azokat a költségeket, amikkel a gyülekezet fenntartása jár. Mi fizetjük a lelkészünk munkabérét, (itt hozzátehetném jelzőként, hogy arcpirítóan alacsony), a rezsiköltségeket, egyéb dologi kiadásokat, melyek összességében ötmillió forintot

meghaladó kiadást jelentenek. A bevételeink viszont sajnos jelentősen elmaradnak ettől. Azt hiszem, nem kell különösebben részleteznem, hogy miként nőttek a különböző költségek az elmúlt évek során – ezt mindenki tapasztalja. Ami viszont nagyon szomorú, hogy a bevételeink ezzel szemben csökkentek. Ennek a folyamatnak az egyenes következménye, hogy korábbi tartalékainkat feléltük, és ma ott tartunk, hogy nem tudjuk fizetni a számláinkat. Ez, úgy gondolom, valamennyiünk számára arcpírító!

Tudom, hogy ezek szokatlanul kemény szavak, és sokan méltán háboroghatnak is rajtuk, mert ők az elvárható vagy azt meghaladó mértékben járulnak hozzá gyülekezetünk fenntartásához. Mert természetesen ilyenek is vagyunk, de úgy gondolom, most mindenkinek nagyobb terhet kell vállalnia az eddigieknél. Leginkább a nyilvántartott gyülekezeti tagjaink 34 %-ának, akik semmit nem fizettek 2010-ben, azután annak a 10 %-nak, akik 500 és 2000 Ft között fizettek, annak a 26 %-nak, akik 2001 és 5000 Ft között fizettek, valamint annak a 7 %-nak, akik 5001 és 7000 Ft között fizettek. Természetesen tisztában vagyok vele, hogy nem egyformák a lehetőségeink, ezért úgy gondolom, nem is várható el mindenkitől, hogy évi 20-30 ezer forintot fizessen egyházfenntartói járulékként, úgy mint néhányan a gyülekezetből. Itt szeretném hangsúlyozni, hogy akik ilyen mértékben vállalnak részt a terhekből, azok ezt teljesítőkéességük határán, felelősségük tudatában teszik.

Ami véleményem szerint reálisan elvárható hozzájárulás mindenkitől, az éves szinten 10.000 Ft. Ez havonta alig több mint 800 Ft-ot jelent. Természetesen azt a véleményemet továbbra is fenntartom, hogy mindenkinek többet kell vállalnia az eddigieknél, annak is, aki 30.000 Ft-ot fizetett eddig. Egyszerűen tudomásul kell vennünk, hogy e nélkül a Vecsési Evangélikus Gyülekezet megszűnik létezni. Ezt kérem tehát, természetesen a presbitérium nevében is, minden testvérünkötől. És ebben az esetben nagyon aktuális a mondás: Kétszer ad, aki gyorsan ad.

Zárásként még annyit: tudom, hogy sokakban megfogalmazódnak e sorok elolvasását követően a kifogások. Egy valamit kérek minden testvéremtől, mégpedig azt: ne hogy bárkivel,

legfőképpen saját magával elhitesse azt, hogy neki nincs szüksége a gyülekezetre. Isten mindenkit keres, akár a mindennapokban, akár az örömeinkben, és van, amikor nagyon nehéz próbákban. A mi gyarlóságunk az, hogy ezt a kereső szót sokáig nem halljuk meg. Amikor azonban megadatik nekünk a meghallás katartikus élménye, akkor elemi erővel tör ránk az Istennel való kapcsolat igénye, és ennek legkézenfekvőbb helye a gyülekezet. Vigyázzunk, hogy amikor ez eljön, akkor legyen még gyülekezet...

Csorba Béla

A Magyarországi Evangélikus Egyház technikai száma: 0035 Számlaszámunk: 65100091-10098316
--

A TEMPLOMRENOVÁLÁSRÓL

Immár harmadszor adok hírt arról, hogyan is áll templomunk bővítésének ügye. 2011 februárjában újból egy fokkal feljebb léptünk. Presbitéri gyűlésünkön itt volt Dr. Fabiny Tamás püspök úr és Benczúr László Ybl-díjas építész, egyházkerületünk felügyelője. Mindketten bejárták épületünket, észrevették templomunk rossz hőszigetelését, és belátták, hogy nagyon nagy szüksége van közösségünknek arra, hogy épületünk korszerűsödjön, és kibővüljön mosdókkal és konyhával.

Mindketten elmondták azt, hogy örülnek annak, hogy gyülekezetünkben komoly közösségi és hitélet folyik. Dicsérték gyülekezetünk élni és fejlődni akarását.

Benczúr László építész kéri, hogy a nyáron elkészült tervünket az építési bizottság javaslata alapján terveztessük úgy át, hogy ahol lehet, takarítsunk meg költségeket. Mindketten azt ígérték, hogy ahogy az országos egyház anyagi helyzete megengedi, és a nagyon sürgős munkák elkészülnek, támogatni fogják anyagilag gyülekezetünk fejlesztési terveit.

Ez azt jelenti számunkra, hogy egyházunk fontosnak tartja a vecsési gyülekezetet, és számon tartja annak kérését. Biztos, hogy nem idén, de két-három éven belül segítséget kapunk, hogy álmunkat valóra válthassuk.

Heinemann Ildikó

A „HITTANOSNÉNIK” ÖRÖME

Pillanatképek az óvodai hitoktatásról

„Te a Panni néni fia vagy?” - szegezte nekem a kérdést egy óvodás kislány még szeptemberben. Akkor még nem tudták, hogy nem a katolikus hitoktató néni utóda vagyok; és úgy tűnik, nemem meghatározása is nehézségekbe ütközött számukra – remélhetőleg ez a dolog azért helyrebillent a rendszeres találkozások következtében.

Most már úgy hívnak, hogy „hittanosnéni”, és néha örülnek is, amikor jövök. Már tisztázva vannak a szabályok: például tudják, hogy egy kicsit megpengethetik a gitárt a foglalkozás végén – persze csak akkor, ha jól viselkedtek. Na, jó, akkor is, ha nem.

Minden hittanóra elején meg szoktam kérdezni tőlük, hogy milyen történetet hallottak a múlt héten, mire emlékeznek belőle. A legérdekesebb választ akkor kaptam, amikor helyettesítőm Jónásról

mesélt nekik egy héttel azelőtt: „*hát hogy volt egy bácsi, akit elküldött az Isten valahova, és hogy bekapta egy hal, és utána kiköpte, és jöttek a bűvárok, és megmentették.*” Na, mondom, szerencse, hogy volt segítsége Istennek, nem kellett Jónást egyedül kihúznia a partra.

Két hittanos csoportunk zömében fiúkból áll, akik leginkább azokat a történeteket élvezik, amiben háború van, de legalábbis valamilyen módon folyik a vér. A Bibliát és főleg az Ószövetséget nem kell félteni ilyen szempontból. Ott van például Dávid és Góliát esete, aminek igen kegyetlen halálesetét a kis ártatlan ovis fiúk horrorfilmeket megszégyenítő módon fokozzák tovább...

De azért a szerelmes történetek sem merülnek feledésbe! Meséltem nekik Jákóbról, akinek hét évig kellett dolgoznia, hogy szerelmét feleségül vegye, viszont némi meglepődéssel vette észre a házasságkötés másnapján, hogy nem azt a lányt kapta, akit szeretett volna... Ezután jött a második hét év munka! Magam is meglepődtem, hogy milyen csodálkozással hallgatják a kicsik Jákób nőülési bonyodalmaival. Azért annak örültek, hogy utána tizenkét fia született az ősapának, és azt is megjegyezték (főleg a lányok), hogy a nőnemű

utódok számát nemigen jegyezték fel akkoriban.

Az éneklés sem maradhat el a hittanórákon! Már-már védjegyük lett a kicsik által „hittantornának” nevezett „Fejem-vállam-térdem-talpam...” kezdetű hajolgatós-felegyenedős dal, amibe általában nem a még ifjonti és mozgékony ovisok szoktak belehalni, annál inkább a már öregedő, fáradt, beteg, szegény hittanosnénik. Hogy ezután megpihenjük kissé, jöhet a vonatos ének, az „Ó, jöjj, testvér”, ami alatt a gyerekek vonatot imitálva körbe-körbe rohannak; a hittanosnéniknek viszont ezúttal csak énekelnie kell. Gazdaságos nóta. (És nemcsak a szöveg miatt: „...jegyet nem kell venni, ingyen mehet be mindenki a párnás kocsikba.”)

A legnagyobb öröm, amikor a „de jó, hogy vége és végre mehetek haza” – elköszönés helyett mosolyognak rád, integetnek, és addig követnek a szemükkel, amíg teljesen el nem tűnsz az utcán. Amikor ezt látja a hittanosnéni, örül, hogy hittanosnéni lehet.

Koczor Kinga Dóra

MEGALAKULT A VEGYI!

Az ifjúság életéből

Egy szombat este ültünk a parókia nagyszobájában az asztal körül, és arra gondoltunk, hogy de jó is lenne, ha részt vennénk a KÖZÖD! április 16-i vecsési napján. Ez a nap a fiatal önkéntesek napja, és már több mint 25 ország kapcsolódott be a programba. Arról szól, hogy megmutassuk, hogy mi, fiatalság nem a probléma forrása vagyunk – mert rosszul esik nekünk, hogy idősek csak arról beszélnek, hogy a mai fiatalok deviánsak, nem akarnak dolgozni, csak drogoznak és bandáznak. Ez nem igaz! A KÖZÖD! nap is azt bizonyítja, hogy vannak fiatalok, akik felelősségteljesek, képesek saját idejüket, energiájukat a közösség érdekében odatenni. Mi is szeretnénk, nemcsak gyülekezetünkért, hanem Vecsésért is tenni!

Bekapcsoltuk a számítógépet, és regisztrálni szerettünk volna a KÖZÖD! napra. A szervezők első kérdése az volt, hogy mi kik vagyunk: határozzuk meg a csoportunkat. Jó volt ez a kérdés, mert arra készítetted minket, hogy gondolkozzunk magunkról. Ekkor találtuk ki a nevünket: mi vagyunk a VEGYI: a Vecsési Evangélikus Gyülekezet

Ifjúsága. A név fontos. Közösséggé tesz. Így írtuk körül magunkat: A Vecsési Evangélikus Gyülekezet fiatal tagjaiból alakult ez a csoport két évvel ezelőtt. Havonta zenés ifjúsági istentisztelettel gazdagítjuk gyülekezetünk életét, ezzel szeretnénk felhívni azoknak a fiataloknak a figyelmét, akik eddig passzívan voltak jelen, hogy nekik is helyük van a gyülekezet életében. Fontos számunkra környezetünk védelme, az egymásra való odafigyelés, a jó hangulatban eltöltött együttlét, valamint a közös vacsora és a gyertyafényben való imádkozás. Az elkövetkező ifjúsági hétvége után egy különleges programot szeretnénk megvalósítani: egy csere-bere piacot, amire várunk mindenkit, ugyanúgy, mint állandó ifjúsági óráinkra!

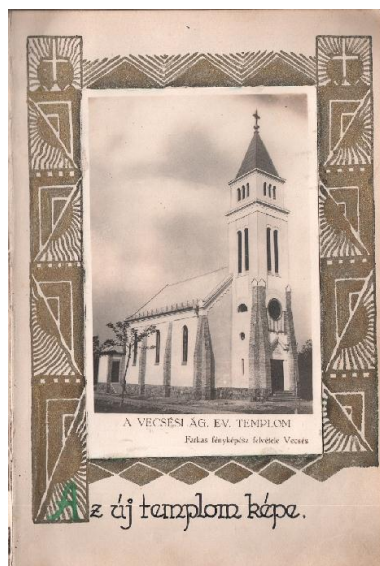
Kókai Réka és Heinemann Ildikó

NEGYVEN ÉVES JUBILEUM

Gyülekezeti ünnepek

Gyülekezetünk 1971. október 10-én ünnepli a templom felszentelésének 40. évfordulóját. Talán nem mindenki tudja, hogy gyülekezetünk sok evangélikus gyülekezethez képest nagyon fiatal – 1923-ban alakult – de már a harmadik temploma ez a mostani. Az elsőt 1932-ben avatták fel. A képen ez a templom látható. Sajnos ezt a templomot a németek 1944. december 9-én felrobbantották. Szomorú lehetett a romok között állni... Az EVT (Egyházak Világtanácsa) segítségével 1946 nyarán kapott Svájc-ból gyülekezetünk ajándékba egy barakk fatemplomot, ami 25 évig állt a gyülekezet szolgálatában.

A mai templomunk idén negyven éves. Szeretnénk ezt méltón megünnepelni, és hálát adni Istennek, hogy van hol összejönnünk, van helye istentiszteletünknek, van lelki otthonunk.

Ez alkalomból jubileumi napokat szervezünk az év három különböző időpontjában. Az első rendezvény májusban lesz, amikor gyerekeknek, családoknak szóló versenyeket, játékokat szervezünk, a második egy gyülekezeti nap lesz kora ősszel, a harmadik, a jubileum záró alkalma pedig egy ünnepi istentisztelet lesz október 11-én, a felszentelés évfordulóját követő napon.

Szeretettel várunk mindenkit, ünnepeljenek velünk!

TALENTUM

A Talentum, a Sátor Egyesület és a Vecsési Evangélikus Egyházközség közös rendezvénye hónapról hónapra jelentkezik.

Januárban Zalka Csenge mesemondó és író a mesemondás rejtelmeibe avatott be minket, februárban Kutas László szobrászművész beszélt életének sorsdöntő pillanatairól, márciusban pedig Döbrentey Ildikó mutatta be imádságos könyvét.

Alkalmaink folytatódnak: **Április 15-én** péntek este 7 órakor bőjti koncertet tartunk a Talentum sorozat keretében. Helyszín a JAM-ház. Vendégeink: Az **Égígérő, a Budapesti Evangélikus Egyetemi Lelkészség gospel kórusa**. Bőjti áhítatot tart Körmeny Petra, az egyetemi gyülekezet lelkésze. **Május 5-én**, csütörtökön **Levente Péter** színész érkezik közénk. **Június 11-én** 4 órakor Üllőn, 6 órakor Vecsésen egy **finn kórus** énekel a Talentum alkalmán.

Kérjük, hogy aki tud beteg, ágyhoz kötött testvérünkről, vagy önmaga ilyen, aki szívesen venné, hogy az ünnepi időszakban meglátogassuk, vagy szívesen venne úrvacsorát, jelezze!

Áldott húsvéti ünneplést kívánunk mindenkinek!

VECSÉSI EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG

2200 Vecsés, Károly u. 24.

☎ 06 29 350 371

Heinemann Ildikó lelkész

☎ 06 20 7700 442

✉ ildiko.heinemann@lutheran.hu

vecsés.lutheran.hu